

Предишно Р/О:

РЕШЕНИЕ

№ 4356
София, 14.04.2008

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в съдебно заседание на тринадесети март две хиляди и осма година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СВЕТЛАНА ЙОНКОВА

ЧЛЕНОВЕ: ЕЛЕНА ЗЛАТИНОВА

ДИМА ЙОРДАНОВА

ВЕСЕЛИНА ТЕНЕВА

СЛАВКА НАЙДЕНОВА

при секретар   Григоринка Любенова
на прокурора   Анна Банкова

и с участието
изслуша
докладваното

от съдията   ЕЛЕНА ЗЛАТИНОВА
по адм. дело № 1118/2008.

Производството по делото пред петчлениния състав на Върховен административен съд, Втора колегия, е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на министъра на околната среда и водите, чрез пълномощника му по делото, против решение № 12612/12.12.2007 г., постановено от тричленен състав по адм. дело № 7902/2007 г. на ВАС, пето отделение. В касационната жалба се поддържат оплаквания за неправилност на съдебния акт, поради нарушение на материалноправните разпоредби, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост – касационни основания по смисъла на чл. 209, т. 3 от АПК. По-конкретно, сочи се, че решаващият съд се е произнесъл, без да е изяснил спора от фактическа страна, както и че не е обсъдил всички относими доказателства, събрани в хода на

първоинстанционното производство. Твърди се, че установената фактическа обстановка неправилно е била квалифицирана като бездействие по смисъла на чл. 257, ал. 1 от АПК, тъй като в релевантната нормативна уредба липсвало задължение министърът на околната среда и водите да свиква на заседание специализирания състав на Висшия експертен екологичен съвет (ВЕЕС) за разглеждане на проект на план за управление на природен парк, преди да са осъществени изискващите се по специалното законодателство по околна среда процедури, явяващи се такива с преюдициално значение по отношение на приемането на съответния план.

По подробно развитите в касационната жалба съображения се иска отмяна на атакувания съдебен акт и постановяването на нов такъв, с който спорът да бъде решен по същество.

Ответникът – Българска фондация “Биоразнообразие” чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба. Релевира доводи за недопустимост на оспорването, алтернативно – моли за отхвърлянето му като неоснователно по изложените в депозирано писмено възражение аргументи.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба. Застъпва становището, че решението на съда е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Върховният административен съд, петчленен състав, констатира, че касационната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и при отсъствие на изброените в чл. 215 от АПК пречки за разглеждането ѝ по същество е процесуално допустима.

Не се споделя тезата на касационния ответник за липса на активна процесуална легитимация от страна на административния орган за оспорване на процесното решение, с което Министерство на околната среда и водите (МОСВ) е осъдено да изпълни вмененото му по чл. 18, ал. 1 във вр. с чл. 19, ал. 7 от Наредбата за разработване на планове за управление на защитени територии (НРПУЗТ) задължение. Страните в касационното производство са строго идентифицирани в чл. 210 от АПК. Касаторът е притежавал процесуалното качество на ответник при първоинстанционното разглеждане на делото, образувано по жалба срещу негово незаконосъобразно бездействие и завършило с постановяване на осъдително решение по чл. 257, ал. 2, пр. 1 от АПК. Обжалваното решение се явява неблагоприятно за носителя на властнически правомощия, отговорен за провеждането на процедурата по разработване и приемане на планове за управление на защитени територии. При това положение за министърът на околната среда и водите, в качеството му на ръководител на осъденото ведомство, е възникнало процесуалното право на касационно оспорване, което същият е упражнил с подадената касационна жалба в рамките на легитимацията по чл. 210, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество и в пределите на проверката по чл. 218 от АПК, същата е неоснователна, по следните съображения:

С решението, чиято отмяна се иска, е осъдено министерство на околната среда и водите да организира разглеждането на проект на план за управление на природен парк “Странджа” – преработен вариант, на заседание на ВЕЕС в едномесечен срок, считано от връщане на делото като преписка в МОСВ. За да постанови този правен резултат тричленният състав е приел, че в рамките на визирания в разпоредбата на чл. 18, ал. 1 във връзка с чл. 19, ал. 7 от

НРПУЗТ срок от 3 месеца, считано от внасяне на преработения план за управление, органът не е изпълнил пряко произтичащото от цитирания подзаконов нормативен акт свое задължение. Така установеното пасивно поведение съдът е квалифицирал като неоснователно бездействие по смисъла на чл. 257, ал. 1 от АПК.

Като разгледа и обсъди доказателствата по делото и твърденията на страните, касационната инстанция намира, че решението на ВАС, пето отделение, е правилно.

Настоящият петчленен състав възприема изцяло фактическата обстановка, приета за установена от първоинстанционният съд. Същата се подкрепя изцяло от събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал.

Предмет на касационно оспорване са направените въз основа на установените фактически положения правни изводи на решаващия съд за наличие на неоснователно бездействие на МОСВ по задължението му, регламентирано в чл. 18, ал. 1 във вр. с чл. 19, ал. 7 от НРПУЗТ.

Несъстоятелен се явява, на първо място, доводът за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, изразяващи се в игнориране на относими доказателства и неизясняване на спора от фактическа страна при постановяване на съдебния акт. Видно от мотивите на решението, тричленният състав е обсъдил обстойно фактите от значение за предмета на делото, както и доводите и възраженията на ответника по жалбата, invoкирани в първоинстанционното производство. Обстоятелствата, на които се позовава касаторът, не обуславят извод за отмяна на съдебното решение, тъй като същите са извън предмета на спора и не рефлектират върху крайния правен резултат. Като е приложил точно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, въз основа на релевантните доказателства, решаващият съд е достигнал до обоснован извод за неправомерно бездействие на органа.

На следващо място, не се споделят оплакванията на касационния жалбоподател за противоречие на съдебния акт с материалния закон и за необоснованост.

Производството по разработване и приемане на планове за управление на защитени територии, регламентирано в ЗЗТ и в НРПУЗТ, представлява сложен фактически състав, включващ няколко елемента, в зависимост от категорията на територията под защита. По отношение на природните паркове процедурата изисква разглеждане на разработения проект на план за управление от помощен консултативен орган – ВЕЕС (специализиран състав) и окончателното му приемане с решение на Министерския съвет. В конкретния случай функциите и правомощията на министъра на околната среда и водите се изразяват в обезпечаване на законосъобразното провеждане на процедурата по разработването и приемането на план за управление на парк „Странджа” в рамките на нормативно установените срокове. За целта в релевантната правна уредба са предвидени конкретни задължения за административния орган, свързани с възлагане разработването на проект на план, респективно – съгласуване на искане за възлагане разработването на такъв от трети лица, утвърждаване на заданието за план за управление, свикването на ВЕЕС на заседание, утвърждаване на решението на ВЕЕС, внасяне на проекта за приемане в Министерски съвет, ако са налице предпоставките за това.

По делото е безспорно, че след решение на специализирания състав на ВЕЕС, обективизирано в Протокол № 3/2004 г., изготвеният проект на план за управление на природен парк „Странджа” е върнат на изпълнителя - Българска фондация “Биоразнообразие” (БФБ) за преработване съобразно направените на заседанието на съвета забележки и предложения,

включително за подлагане на плана на процедура по екологична оценка съгласно Закона за опазване на околната среда (ЗООС) и Наредбата за условията и реда за извършване на екологична оценка на планове и програми (НУРИЕОПП). Не се спори също, че преработеният в изпълнение на горепосоченото решение на ВЕЕС проект на плана, заедно с екологичната оценка на същия, са внесени в МОСВ от изпълнителя БФБ на 30.08.2005 г., а на 11.09.2006 г. по указание на министерството, съдържащо се в писмо изх. № 48-00-102/21.03.2006 г., е представен повторно коригиран вариант на екологичната оценка.

Съгласно чл. 19, ал. 7 от НРПУЗТ при повторното внасяне на проекта в МОСВ, се прилагат разпоредбите на чл. 17, 18 и 19 от същата наредба. В тази връзка, нормата на чл. 18, ал. 1 от НРПУЗТ предписва в 3-месечен срок от представянето на коригирания план МОСВ да организира разглеждането му на заседание на ВЕЕС.

Видно от материалите по делото, няма данни след внасянето на преработения план за управление МОСВ да е предприело действия по по-нататъшното развитие на процедурата за приемането му съгласно регламентираните в НРПУЗТ етапи, въпреки задължението за това, което е обвързано и с определен в закона срок.

Становищата на дирекция „Превантивна дейност” при МОСВ под № 3 и № 5 от описа на административната преписка, на които се позовава касаторът, не са датирани, поради което и с оглед оценката им в съвкупност с останалите доказателства по делото следва да се приеме, че същите са изразени преди последното внасяне на преработената документация – 11.09.2006 г. Отделно от това, тези становища касаят друго производство – това по екологична оценка на плана за управление, регламентирано в ЗООС и НУРИЕОПП. Следва да се отбележи също, че те не съответстват на първоначално изразената във връзка със заседанието на ВЕЕС на 30.06.2004 г. позиция на дирекцията, за изпълнение на която планът е бил върнат за преработване.

При това положение съдът намира за правилни от гледна точка на материалното право и съответни на доказателствата по делото правните изводи на първостепенния съд за нарушение на нормативно задължение, чието изпълнение е скрепено с конкретен срок, в рамките на който административният орган не е проявил изискуемата от закона активност. След като са били налице предпоставките по чл. 19, ал. 7 от НРПУЗТ, министърът на околната среда и водите е следвало да приложи разпоредбата на чл. 18, ал. 1 от разглежданата наредба, като насрочи заседание на ВЕЕС за разглеждане на преработения план за управление на природен парк „Странджа”. Неизпълнението на това задължение, пряко произтичащо от нормативен акт, сочи на неоснователно бездействие по смисъла на чл. 257, ал. 1 от АПК, което следва да бъде преустановено, като се осъди органа да извърши дължимото действие, в какъвто смисъл се е произнесъл тричленният състав на ВАС.

Не намират правна опора възраженията на касатора за неправилно прилагане на закона, базиращи се на необходимостта от провеждане на изискващите се по специалното законодателство по околна среда процедури, като се изтъква преюдициалното значение на същите по отношение приемането на процесния план за управление, а именно – извършването на екологична оценка по ЗООС и НУРИЕОПП и оценка за съвместимостта на плана с предмета и целите на опазване на защитените зони по Закона за биологичното разнообразие (ЗБР) и Наредбата за условията и реда за извършване на оценка за съвместимостта на планове, програми, проекти и инвестиционни предложения с предмета и

целите на опазване на защитените зони.

Действително, визираните в касационната жалба оценки по различни екологични закони касаят производството по разработване и приемане на плана за управление на природния парк. Осъществяването им обезпечава законосъобразността на крайния административен акт - решението на Министерския съвет по 60, ал. 1 от ЗЗТ, с което се приема плана за управление. Доводите на касатора в горния контекст обаче, макар и правилни по същността си, са ирелевантни към хипотезата на приложимата правна норма. С обжалваното решение съдът е задължил органа единствено да свика заседание на консултативния съвет, на което да бъде разгледана преработената документация, с оглед по-нататъшното развитие на административното производство. В съответствие с правомощията на ВЕЕС по чл. 19, ал. 1 от НРПУЗТ, няма пречка при повторното разглеждане на коригирания вариант на плана специализираният състав на този орган отново да върне същия за преработване, в случай че са налице условия за това, като даде конкретни указания, включително такива, каквито са развити от административния орган в касационната жалба досежно необходимите оценки по ЗООС и ЗБР.

По изложените съображения, настоящата инстанция намира касационната жалба за неоснователна. Обжалваното решение е обосновано, постановено в съответствие с материалноправните разпоредби и при липса на съществени нарушения на съдопроизводствените правила, поради което следва да бъде оставено в сила.

По делото не са направени искания за разноски, поради което такива не се присъждат.

Така мотивиран, Върховният административен съд, петчленен състав на Втора колегия, на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА

решение № 12612 от 12.12.2007 г., постановено от тричленен състав по адм. дело № 7902/2007 г. на Върховния административен съд, пето отделение.

Касационното решение е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Светлана Йонкова

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Елена Златинова

/п/ Дима Йорданова

/п/ Веселина Тенева

/п/ Славка Найденова

Е.З.

